13-1-51.

Indonesische Documentatie Dienst
VAN
A. N. P.-ANETA
's-GRAVENHAGE

KONINKLIJK INSTITUUT VOOR LAND- & VOLKENKUNDE v. Gelen... 's-Gr...

's-Gravenhage, 12 Januari 1951.

Serie VI No. 2. Pag. 13.

INHOUDSOPGAVE :

Indonesische regeringsverklaring over de conferentie inzake Nieuw Guinea Pag. 13-19

Algemene beschouwingen in het Indonesische parlement over de regeringsverklaring inzake Nieuw-Guinea " 19-24

Indonesische regeringsverklaring over de conferentie inzake Nieuw Guinea.

"In verband met de mislukking van de Irianconferentie is de Indonesische regering van mening:

1. De regering handhaaft de nationale claim op Irian en zal daarvoor op behoorlijke wijze blijven strijden; eventuele onderhandelingen in de toekomst kunnen slechts worden gehouden op basis van de overdracht van de souvereiniteit over Irian aan Indonesie.

Het is de mening van de regering, dat een conferentie, welke niet gebaseerd is op deze overdracht der souvereiniteit, niet tot resultaat kan leiden, zelfs niet wanneer zij zou worden bijgewoond door een derde partij.

2. De regering is van mening, dat elke onderhandeling, welke niet resulteert in de overdracht van de souvereiniteit over West-Irian aan Indonesie, zoals nu gebleken is, spanning in de verhouding tussen Nederland en Indonesie tengevolge zal hebben.

Het mislukken dezer conferentie heeft een nieuwe situatie geschapen. Daarom moet de verhouding tussen Nederland en Indonesie op deze nieuwe basis worden gebaseerd.

Het probleem Irian is een erfenis van het Nederlands-Indonesisch conflict, waarvan de regeling ter RTC werd uitgesteld, zodat Irian tijdelijk een andere positie kreeg dan de andere delen van Indonesie.

Dit wordt door het Indonesische volk als een druk gevoeld evenals verschillende andere zaken in de verhouding tussen Indonesie en Nederland, vervat in de overeenkomst, welke eveneens een zodanig karakter hebben.

In verband hiermede is de regering van mening, dat de overeenkomsten tussen Indonesie en Nederland, waaronder het Uniestatuut, nadere beschouwingen behoeven en dat nieuwe grondslagen gezocht moeten worden.

Dit is het standpunt van de regering", zo besloot premier Mohammed Natsir op 3 Januari j.l. zijn verklaring over de Irian-conferentie, welke hij aflegde voor het parlement. Op de minister van binnenlandse zaken, Mr Asaat,na, woonden alle leden van het kabinet deze zitting van het parlement bij. Een overvolle publieke tribune getuigde van de grote belangstelling, welke voor deze regeringsverklaring bestond.

In zijn overzicht, waarvan het voorlezen 20 minuten in beslag nam, zeide premier Natsir o.m., dat Indonesie ook het tweede aan de vooravond van de 27e December ingediende voorstel(voortzetting der besprekingen met hulp van de UNCI) verwierp, "omdat artikel 2 van het charter der souvereiniteitsoverdracht niet voorziet in de voortzetting van besprekingen, die op 27 December beeindigd moesten zijn".

De verklaring.
- - - - - -

"De Irian-conferentie, welke begon op 4 December 1950, was gebaseerd op art. 2 van het charter der souvereiniteitsoverdracht in welk artikel is vastgelegd, dat de politieke status van West Irian diende te worden vastgesteld door onderhandelingen tussen Nederland en Indonesie, binnen een jaar na de overdracht van de souvereiniteit.

"Het probleem West-Irian was een erfenis van het Indonesisch-Nederlandse geschil, dat de de RTC niet kon worden opgelost. De aanspraak van de Indonesische natie op Irian is duidelijk; zij werd uitvoerig, zowel voor als na de RTC en de souvereiniteitsoverdracht uiteengezet. Tegenover de talrijke bezwaren van wetenschappelijke aard tegen deze aanspraak - die de Nederlanders aanvoerden en die gebaseerd waren op ethnografische, raciale en andere gronden - kunnen van Indonesische zijde eveneens op de weten-

schap gefundeerde argumenten worden aangevoerd. Zulks valt o.m. te lezen in het omstandige verslag van de West-Irian commissie, doch één argument is onafwijsbaar en dat is, dat de eeuwenlange kolonisatie van Indonesie de overtuiging gaf, dat Indonesie slechts één natie is, dat het grondgebied van Indonesie slechts één land vormt, omvattende het Nederlandse koloniale territorium van het voormalige Nederlands Indie.

De meerderheid van de Indonesische bevolking, die in haar jeugd schoolonderwijs ontving, kreeg een Nederlandse opleiding; aan hen werd onderwezen, dat het vaderland van het Indonesische volk zich uitstrekt van Sabang tot Merauke, in Nieuw-Guinea.

"De enige band voor een natie wordt daarom niet gevormd door religie of afkomst, doch door de algemeen levende overtuiging, dat het volk één land en één staat heeft. Dit is ook het beginsel, dat aan het zelfbeschikkingsrecht ten grondslag ligt.

De aanspraak van het Indonesische volk is dus klaar en duidelijk. Indien Nederland niet een koloniale macht in Azie wil blijven, kan het, met deze aanspraak voor ogen, niet volhouden, dat West-Irian een deel van Nederland moet blijven. Wat betreft: er is geen plaats voor kolonialisme in dit tijdsgewricht.

"Dit recht lag ten grondslag aan het voorstel dat wij deden, terwijl wij anderzijds de Nederlandse belangen niet vergaten, die wij erkenden en in acht namen gedurende onze samenwerking, een samenwerking tussen twee volledig onafhankelijke en souvereine staten. Van onze kant dragen wij bereidwillig en oprecht in deze samenwerking bij. Wij weten, dat men aan Nederlandse zijde belangen heeft, niet alleen materiele belangen, maar ook ideele. Het is echter wel duidelijk, dat wij er niet mee kunnen instemmen, wanneer de Nederlanders het ideele belang van het dragen der verantwoordelijkheid van een koloniale staat wensen te handhaven.

"Doch wij zijn bereid de andere belangen te behartigen, zoals in de voorstellen omschreven, op de basis van de overdracht van de souvereiniteit over West-Irian aan Indonesie. De Nederlanders voelen zich verplicht hun deel bij te dragen in de ontwikkeling van Irian. Het Nederlandse volk wenst haar religieus missiewerk voort te zetten. Wij zullen deze belangen behartigen.

"Nederland is overbevolkt, het heeft te veel intellectuelen, het heeft een overschot aan kapitaal, dat in andere landen moet worden geinvesteerd. Wij zijn bereid dit alles te accepteren en te behartigen in West-Irian. Dit is vastgelegd in

de 7 artikelen van de oral-note, welke wij aan de Nederlanders op 11 December overhandigden. De 7 artikelen, welke door de Indonesische delegatie worden overgelegd, zijn onverbrekelijk verbonden met de kern van het geschil, namelijk de overdracht van de souvereiniteit over Irian aan Indonesie op 27 December 1950.

Na voorlezing van deze 7 artikelen, zeide premier Natsir:

"Deze verklaring zou slechts eenzijdig zijn, indien ik niet het Nederlandse standpunt inzake Irian bij het oplossen van het probleemaanvoer.

"Aan Nederlandse kant is men van mening, dat de uiteindelijke status dient te worden vastgesteld door de oorspronkelijke bevolking van Irian, zulks op basis van het zelfbeschikkingsrecht. Krachtens dat recht, zo zeggen zij, kan de oorspronkelijke Iriaanse bevolking kiezen tussen unificatie met het Indonesische volk, het vormen van een eigen staat, of een deel blijven van Nederland.

"Deze woorden zijn ons bekend, omdat de Nederlanders deze theorie gebruikten, toen zij Indonesie in verschillende staten wilden verdelen. Wij verwerpen het recht van zelfbeschikking niet, daar dit internationaal erkend en voor ons een levensbeginsel is. Maar dit recht is het recht van een volk, dat de overtuiging heeft te leven als één volk met één staat, omvattende het gehele territoir van het voormalige Nederlands-Indie, thans de Indonesische staat.

"Ofschoon wij het zelfbeschikkingsrecht als een levensbeginsel van ons volk erkennen, kunnen wij de opvatting over dit recht, zoals van Nederlandse zijde met betrekking tot Irian voorgedragen, niet aanvaarden. Zelfs indien wij hiermee accoord zouden gaan, zou deze opvatting niet uitvoerbaar zijn. Wie worden met inheemsen aangeduid? Indien de oorspronkelijke bevolking van Indonesie zich gedurende honderden jaren met elkander hebben vermengd, zullen dan alleen zij, die in de bossen leven inheemsen worden genoemd?
Bovendien, wanneer zal deze mensen de gelegenheid worden geboden het eigen lot te bepalen? Bovendien kan het recht van zelfbeschikking niet willekeurig worden gebruikt, zodanig dat een deel van een staat, bijvoorbeeld een provincie of steden, dat recht kan gebruiken.

"Op grond van de ervaring, ten tijde van de eerste wereldoorlog opgedaan, toen het zelfbeschikkingsrecht werd gebruikt door diegenen, die er belang bij hadden delen van vijandelijke staten af te scheiden om die staten te verzwakken, heeft het internationale recht slechts het recht van zelfbeschikking

erkend voor volkeren, welke de levende overtuiging hebben een natie te vormen, een staat te hebben op het grondgebied, dat door het gehele volk erkend wordt als zijn vaderland.

"Verbazingwekkend in de Nederlandse aanspraak op Irian is ook het feit, dat vroeger, in de Nederlands-Indische periode, de Nederlandse regering aan het Indonesische volk het zelfbeschikkingsrecht ontzegde, welk recht het gehele Indonesische volk opeiste terwille van de onafhankelijkheid van Indonesie. En thans claimt Nederland dit recht voor een deel van het Indonesische grondgebied, dat Nederlands als nog niet 'rijp' oordeelt.

"Zal dat tien, honderd, of duizend jaren duren? Dat zal dan worden vastgesteld door de Nederlanders, of bij wederzijdse overeenkomst tussen de twee partijen, doch indien geen overeenstemming wordt bereikt, is het zeker dat de kwestie zal worden uitgesteld. En indien een overeenkomst wordt bereikt, zal het sluiten daarvan dan niet het begin vormen van nieuwe geschillen? Want er zal zeker strijd ontstaan om het volk aan deze of gene zijde te krijgen; en indien de Nederlanders de teugels van het bewind in handen blijven houden, zullen zij zeker eigenmachtig handelen, zoals wij hebben ervaren in de Nederlands-Indische koloniale periode, door middel van hun politieke inlichtingendienst en exorbitante rechten.

"In de aanvang werd deze opvatting lichtelijk gewijzigd, dat wil zeggen, boven het Nederlandse bestuur - terwijl de souvereiniteit in Nederlandse handen zou blijven - zou een Raad van Nieuw Guinea worden gesteld, bestaande uit Indonesische en Nederlandse leden, op paritaire basis. Maar indien geen beslissing zou kunnen worden genomen, zou het Nederlandse bestuur het werk voortzetten. Het is vanzelfsprekend, dat wij dit niet kunnen aanvaarden.

"Aldus gingen de besprekingen voort tot 15 December toen de Indonesische delegatie contact moest opnemen met haar regering. Na de loop van de besprekingen tot op die datum te hebben besproken met de regering, en na op 23 December opnieuw in Nederland te zijn aangekomen, legde de Indonesische delegatie haar in nieuwe bewoordingen gestelde inzichten voor, teneinde de Nederlandse partij opnieuw te benaderen en de moeilijkheden te overwinnen.

"Intussen naderde de datum 27 December en de oplossing inzake Irian's politieke status zou niet volledig kunnen worden bewerkstelligd, tengevolge van de tijdsdruk. Daarom heeft de Indonesische regering haar delegatie gemachtigd nieuw geformuleerde voorstellen te doen, teneinde de kloof tussen de inzichten van beide partijen te overbruggen.

Deze nieuwe formulering luidt als volgt:

1. De twee partijen komen overeen, dat de souvereiniteit over West Irian door het Koninkrijk der Nederlanden wordt overgedragen aan de Republiek Indonesia.

2. De overdracht zal geschieden in midden 1951, op een nader vast te stellen datum.
3. Voor die datum zal een conferentie worden gehouden voor het afsluiten van speciale overeenkomsten op basis van de 7 artikelen, welke door de Indonesische delegatie werden overgelegd voor het behartigen van de Nederlandse belangen in West Irian.

"Deze formulering verschaft de Nederlandse regering voldoende ruimte de goedkeuring van het parlement te verkrijgen en de internationale bezwaren, indien er zulke zouden zijn, uit de weg te ruimen.

"Geen internationale bezwaren zouden kunnen worden aangevoerd tegen een dergelijke conferentie, daar deze conferentie zou worden gehouden, ingevolge een overeenstemming tussen de twee partijen, terwijl zij zou worden bijgewoond door de UNCI als internationaal lichaam. Iedere overeenkomst, die uit deze conferentie zou voortkomen, zou slechts afhangen van de twee partijen, namelijk Indonesia en Nederland.

"Nadat de Nederlandse delegatie had gebruik gemaakt van de gelegenheid om in contact te treden met de personen, die zij nodig had, hielden wij op 26 December opnieuw een vergadering. Op deze vergadering verwierpen de Nederlanders de uiteindelijke formulering van Indonesische zijde, en aan de vooravond van 27 December, de fatale datum voor het probleem-West Irian, dienden de Nederlanders weer twee voorstellen in.

"Het eerste voorstel behelsde, dat de souvereiniteit aan de Unie zou worden overgedragen, terwijl het bestuur over West-Irian in Nederlandse handen zou blijven".

Na te hebben verklaard, dat dit voorstel onmiddellijk door de delegatie werd verworpen zonder contact met de regering, ofschoon de Nederlanders zulks verzochten, zegt de verklaring, dat de delegatie van mening was, dat dit voorstel niet bedoeld was om een oplossing te vinden,"maar slechts was opgesteld om effect in het buitenland te sorteren. Zulks werd ook verklaard in twee vooraanstaande Nederlandse kranten.

Na te hebben uiteengezet, waarom een overdracht van de souvereiniteit aan de Unie niet aanvaardbaar was, zei premier Natsir:

"Tezelfdertijd dienden de Nederlanders een tweede voorstel in, namelijk om de besprekingen voort te zetten onder bijstand van de UNCI of een ander internationaal lichaam.

"De Nederlandse regering wist, dat de 27e December de uiterste datum was; dat de conferentie op die datum beeindigd moest zijn en aan de vooravond van die dag, diende de Nederlandse delegatie nog twee voorstellen in. Wij verwierpen het tweede voorstel ook, omdat art. 2 van het charter van de souvereiniteitsoverdracht niet voorziet in de voortzetting van de besprekingen, welke op 27 December beeindigd dienden te zijn.

"Op deze laatste vergadering slaagden de twee partijen er ook niet in een gemeenschappelijk communique uit te geven, omdat de Nederlanders niet bereid waren te verklaren, dat deze vergadering de laatste was, zodat de twee partijne na de vergadering hun eigen verklaringen aan de pers verstrekten. Ofschoon het duidelijk was, dat deze vergadering voor ons de laatste was, bleven de Nederlanders verklaren, dat zij een antwoord van de Indonesische regering afwachtten, zodat bij het Nederlandse volk de indruk werd gewekt, dat de Indonesische regering inderdaad nog een antwoord zou geven.

"Zo eindigde de Irian-conferentie zonder de resultaten op te leveren, die het Indonesische volk wenste. Wij behoeven er niet over uit te weiden, dat het falen van deze conferentie de Nederlands-Indonesische betrekkingen ernstig heeft verslechterd en deed mislukken".

Na te hebben verklaard, dat het Irian-probleem voor het Indonesische volk van het allergrootste belang is, dat daarover geen verschil van mening bestaat, dat het gehele Indonesische volk Irian beschouwt als een deel van zijn vaderland, dat de Nederlanders daarover niet in twijfel verkeren, zei Natsir:

"In het afgelopen jaar hebben wij de samenwerking met de Nederlandersserieus tot uitvoering gebracht. Tweemaal werd een ministersconferentie gehouden, welke goed verliepen. Het Indonesische volk kan niet begrijpen en aanvaarden, dat naast deze samenwerking, welke goed verloopt, de Nederlandse partij - hoewel zij de aanspraak van het Indonesische volk op West-Irian begrijpt - zich daarnaar niet wil voegen. Daarom zal een samenwerking, zoals deze thans bestaat, levenloos en onwerkzaam worden".

Tenslotte legde minister-president Natsir de verklaring af, die in de aanhef van dit stuk werd vermeld.

(Aneta)

Algemene beschouwingen in het Indonesische parlement over de regeringsverklaring inzake Nieuw- Guinea.

Op 4 Januari begon het Indonesische parlement met de algemene beschouwingen in eerste termijn over de regeringsverklaring d.d. 3 Januari inzake het mislukken van de Irian-conferentie.

I.R. Lobo (Parindra) begon met te zeggen, dat het hem niet speet, dat de Irian-conferentie op een mislukking was uitgelopen, vooral daar de concessies, vervat in de befaamde oral-note van 7 punten reeds ver genoeg gingen. Inzake de regeringverklaring zeide hij, dat hij er genoegen mee kan nemen. De verklaring noemde spr. niet ver van wat er bij de leden van het parlement en onder het volk leeft.

Mr Luat Siregar (PKI) verklaarde, dat de politieke grondslag van de regering volkomen fout was. Het mislukken van de Irian conferentie is het beste bewijs hiervan. Spr. gaf een analyse van de oorzaken, die tot de mislukking hebben geleid, n.l. "de concessies op economisch gebied en de strategische positie van Irian in de gigantische strijd tussen kapitalisme nn socialisme. De oplossing uit deze moeilijkheid is een sterke regering, gesteund door alle stromingen in de maatschappij. De RTC-overeenkomst dient geannuleerd te worden".

Moh. Enoch (PARKI) nam als standpunt aan, dat zo spoedig mogelijk Indonesie op eigen benen moet staan. Hij verwerpt elke vorm van een Unie.

Abdulhajat (Fraksi Buruh) bracht een woord van dank aan Nederland voor het feit, dat zij de concessies, aangeboden door de Indonesische delegatie, niet heeft aangenomen. In deze situatie acht de heer Abdulhajat samenwerking met Nederland van geen nut, daarom moet de Unie ook verdwijen. "Om uit de binnenlandse moeilijkheden te komen moet men streven naar een nationaal front, dat met vereende krachten zal strijden om de RTC-overeenkomsten overboord te gooien".

Mr Jusuf Wibisono (Masjumi) bracht als mening van de partij naar voren, dat de mislukking van de Irian conferentie te wijten was aan het feit, dat de opvattingen van beide partijen te sterk uiteenliepen. Hij verklaarde, dat Nederland niet verplicht is om West Irian aan Indonesie over te dragen, doch hiertegenover staat, dat Nederland heel goed weet, dat de strijd van dd onafhankelijkheid zich uitstrekte over het gehele gebied van het voormalige Nederlands-Indie. Uit alle argumenten, door Nederland naar voren gebracht, om Irian te behouden, trok de Masjumi de conclusie, dat Nederland nog altijd "haar positie als koloniale mogendheid wenst te behouden". "Zolang Irian nog onder Nederlands bewind is, kan er geen sprake zijn van een langdurige en hartelijke verhouding tussen Indonesie en Nederland", aldus Mr Wibisono.

"De Masjumi heeft het RTC-accoord aangenomen in de wetenschap, dat dit toen de enige manier was om het volk te redden en dat aan dit accoord ook vele tekortkomingen kleven. Een goed ding heeft de RTC aan het Indonesische volk gegeven en dat is de souvereiniteit. Door het aannemen van de RTC-overeenkomst wilde men zich ontdoen van de knellende banden, echter gelijke tred houdende met de groei van de kracht en vermogen van het Indonesische volk".

Omtrent de stemmen om de RTC "overboord te gooien", waarschuwde spr., dat men moet waken tegen een eenzijdige opzegging van een internationaal verdrag als de RTC is. "Een waardige staat kan niet zo maar een verdrag of overeenkomst opzij zetten". Spr. vroeg zich vervolgens af, of opzegging van de RTC-accoorden een verbetering betekent voor het Indonesische volk. De mislukking van de Irian-conferentie ziet de Masjumi nog niet als een reden om de Unie op te zeggen. Afgevraagd dient te worden, of door opzegging van de Unie Indonesie gemakkelijker Irian kan krijgen. Tot slot kan de Masjumi zich verenigen met het standpunt van de regering, om nog een keer met Nederland te onderhandelen, doch alleen op basis van de overdracht van de souvereiniteit van West Irian aan Indonesie.

Pupella (Fraksi Partai Burau) noemde het aanbod van concessies van Indonesie aan Nederland het binnenhalen van het paard van Troee in Indonesie. Het standpunt van zijn fractie zal afhangen van de antwoorden, welke de regering straks zal geven.

Volgens Sarino (P.N.I.) is het mislukken van de Irian-conferentie de derde tragedie in de strijd om de vrijheid. De eerste was Linggadjati, de tweede Renville. Het verwerpen van de voorstellen van Indonesie noemde Sarino "een schending van de overeenkomst tot samenwerking als Uniepartner, en tevens een schending van het recht van de mens om in vrijheid te leven". Hij vroeg de regering, in hoeverre zij weer bereid zal zijn om concessies te geven, indien de onderhandelingen zouden worden heropend. Voorts wenst spr- te weten, in hoeverre Engeland, Australie en Amerika zich in de Iriankwestie hebben gemengd.

Ir. Sakirman (PKI) zag in de RTC "de bron van alle moeilijkheden, ook de mislukking van de Irian-conferentie. Opzegging hiervan is dan ook de enige aangewezen weg".

. . .

K.R.T. Wedyadiningrat (partijloos) was het niet met vele voorgaande sprekers eens, dat de 7 punten van de oral-note van de Indonesische delegatie getuigden van een zwak standpunt. Integendeel, zij waren uiting van een sterk beleid. Spr. hechtte veel meer waarde aan het morele gedeelte van het durvan aanbieden van concessies dan aan het economische gedeelte van deze concessies. Het verwerpen van het Indonesisch voorstel om uit de impasse te komen noemde hij een kortzichtige politiek van de Nederlandse regering, waar ze later spijt van zal hebben. Spr. kan dan ook zijn volle steun aan de regering geven.

Mr Iwa Kusuma Sumantri (onafhankelijk) kon zich niet met het standpunt van de heer Radjiman verenigen. Integendeel, Mr Iwa noemde het standpunt van de Indonesische delegatie door de bereidheid tot het geven van concessies erg zwak. Spr was verheugd, dat Nederland deze concessies niet heeft geaccepteerd.

Eventuele onderhandelingen met Nederland kunnen volgens spr. alleen op basis van volledige souvereiniteit geschieden. Indien dit het standpunt van de regering wordt, kan zij op zijn steun rekenen.

Ki Hadjar Dewantara (partijloos) constateerde, dat de mislukking van de conferentie een spontane reactie in het parlement heeft teweeg gebracht, om de RTC-overeenkomst aan een nadere beschouwing te onderwerpen. Dat aan deze spontane reactie geen concrete vorm kon worden gegeven, stelde hem teleur. "Wij moetn echter de consequenties als gevolg van de mislukking onder ogen durven zien". De uit 7 punten bestaande concessies noemde spr erg zwaar en "men mag van geluk spreken, dat zij niet werden aangenomen". Ook hij wilde graag zien, dat de Unie wordt opgezegd, omdat de Unie "nog niet de weerspiegeling vormt van de gelijkheid tussen twee samenwerkende landen. De annulering van de Unie betekent nog niet, dat er geen besprekingen meer mogelijk zijn, aldus Ki Hadjar.

Manai Sophiaan (PNI) verklaarde, dat "Nederland in het Irian-vraagstuk een weg heeft gekozen buiten de door de RTC vastgestelde overeenkomsten. Nederland is in zijn buitenlandse politiek niet meer zelfstandig en het doen mislukken van de Irian-conferentie was een poging van Nederland om Indonesie aan zijn zijde te trekken, m.a.w. Indonesie te dwingen zijn zelfstandigheidspolitiek te laten varen.

De annulering van het Unie-staat, de herziening van alle met Nederland gesloten verdragen, en het bewandelen van nieuwe

wegen vormen de enige manier om het Irian-probleem zo spoedig mogelijk op te lossen".

Hadji Siradjuddin Abbas (Masjumi) verklaarde, dat de opzegging van het Uniestatuut en alle RTC-overeenkomsten geen nadeel zal opleveren voor Indonesie, "net zo min als bij de hervorming van de federale tot de unitaristische staat het geval was".

Kobarsjih (Arbeidspartij) zeide: "hoe groter de kloof tussen Indonesie en Nederland, hoe beter". Hij vergeleek het resultaat van de aanvaarding van de RTC-overeenkomsten door Indonesie met een voertuig: Indonesie het paard en nederland de koetsier.

Het lid Syaranamual interumpeerde: "Ik ben geen paard".

"Er is daarom ook geen betere weg voor Indonesie dan de gehele RTC-overeenkomst en het Unie-statuut te annuleren", aldus Kobarsjih.

Mr Djody Godokusumo (PRN) betreurde, dat de Indonesische delegatie zovele concessies aan Nederland heeft durven doen, teneinde het Irian-probleem op te lossen, zonder eerst het parlement hiervan in kennis te stellen en het was een geluk voor Indonesie, dat Nederland deze niet heeft aanvaard. Indonesie's positie is thans sterker dan ten tijde van de RTC-onderhandelingen. "De enige weg om Irian van het Nederlandse kolonialisme te bevrijden is algehele eenheid scheppen tussen de regering en het parlement". De ontwerp-motie, welke gezamenlijk werd ingediend door de PIR, Parindra, Parkri, PRN en de Democratische fractie, vertegenwoordigt volgens spr. een minimum-program van alle partijen inzake de oplossing van het probleem Irian.

Sudijono Djojoprajitno (Partai Murba) stelde voor om zo spoedig mogelijk alle RTC-overeenkomsten en het Unie-statuut te annuleren.

Voorts stelde de Partai Murba voor:

1. Afvoer van overgebleven Nederlandse militairen.
2. Nationalisatie van de Javasche Bank.
3. Beheer over alle verbindingen te land, ter zee en in de lucht.
4. Beheer over alle vitale bedrijven.
5. Stopzetting van salariering van Nederlandse ambtenaren.
6. Terugroeping van de Indonesische Hoge Commissaris in Nederland, en
7. Met Nederland betrekkingen aanknopen, op dezelfde basis als met andere staten.

De Partai Murba kan de regering niet steunen, voor de RTC-overeenkomsten en het Uniestatuut zijn geannuleerd.

Sundjoto (Parindra) zeide, dat de annulering van het Uniestatuut de enige waardige houding van Indonesie is tegenover het uitblijven van de souvereiniteitsoverdracht over West-Irian aan Indonesie. "Wij moeten een eenheid scheppen en elkaar niet beschuldigen".

Sarwono (Kedaulatan Rakjat) eiste opzegging van het Uniestatuut en alle RTC-overeenkomsten. "De RTC was slechts een overwinning voor contra-revolutionairen".

Mr Moh. Daljono (Masjumi) vroeg een nadere uiteenzetting over voorstel no. 6 van de Indonesische delegatie inzake de garantie van de godsdienstvrijheid en de uitoefening van de missie en de zending. Zou aan Islamitische bewegingen dezelfde garantie worden gegeven. Spr. stelde voor:
1. De besprekingen slechts te hervatten op basis van souvereiniteitsoverdracht.
2. Geen stappen te doen in Unie-verband, zoals Unie-conferenties, alvorens het Irian-probleem is opgelost.
3. Parlementaire missies naar het buitenland te zenden, zowel naar staten, behorende tot het Amerikaanse blok, als naar die, behorend tot het Russische blok.
4. De autochtone bevolking van Irian de noodzaak van een vrijheidsstrijd te doen beseffen, en
5. Alle organisaties te steunen, die voor de bevrijding van Irian strijden.

Tjugito (PKI) betoogde, dat de Indonesische delegatie op een verkeerde grondgedachte de besprekingen heeft gevoerd, n.l. vertrouwen hebbende in "imperialistische Nederlanders". "De RTC-overeenkomsten en het Uniestatuut moeten geannuleerd worden, en Indonesie dient te worden bevrijd van alle imperialistische overblijfselen. Een nationale regering op basis van nationale eenheid dient spoedig te worden gevormd.
(wordt vervolgd)

(Aneta)